Ч. 57 Второк 12 (24) марця 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостивах на провинциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Гадки о гадках руского опозицийоніста.

Гадки руского опозицийоніста о своій партиі, висказані в статиях „Наша бездільність народна“ суть так цікаві, так характеристичні, що годить ся придивити ся ім трохи близше і розібрати іх подрібнійше, хоч би лиш длятого, щоби пізнати, чи і о скілько они оправдані. Зачнемо від самого автора, а то длятого, що й він сам почав статиі від своєі особи та своіх переконань особистих. Однакож вже з гори мусимо сказати, що нам не розходить ся о саму особу автора, котру чей годі схарактеризувати зовсім вірно і всесторонно на підставі якоісь статиі в ґазеті; нам іде лиш о ту одиницю з посеред рускої суспільности, котра виступає публично і в публичній справі, а котру як-раз репрезентує дуже добре наш автор. Нехай же нам незвістний нам автор вибачить, коли може почує від нас щось такого, що могло би єму видавати ся притиком до єго особи. Такого наміру у нас зовсім нема, а лиш трудність відлучення приватної особи від чоловіка, що публично виступає.

I. Тип руского політика.

Нам здає ся, що коли-б так кождий з тих Русинів, що то люблять виступати голосно зі своєю політикою, хотів і умів так коротенько але ядерно списати свої гадки о нашім сучаснім житю народнім, як то зробив автор статий „Наша бездільність народна“, то всі іх статиі були би так подібні до себе, як одно яйце до другого. А як би они всі були тими лікарями, що мали би лічити недужий руский орґанізм народний, то вийшло би на таке, що всі ставили би більше менше однакову діяґнозу, але кождий з них писав би иншу рецепту. Та ще коби хоч оріґінальну! А то ні; кождий з них „моделював“ би єі по свому після рецепти якогось заграничного доктора, що писав свою для зовсім иншого орґанізму, хоч би навіть і на подібну недугу. В тім то й ціле лихо, що у нас богато медиків політичних, котрі „моделюють“ рецепти, а нема ані одного протомедика, котрий би написав недужому оріґінальну рецепту а всім панам докторам сказав отверто і рішучо: Лишіть недужого в спокою, бо ви всі „фушери“; він без вашої помочи, сам із себе скорше подужає!

Автор статий „Наша бездільність народна“ не сказав в них нічого нового, не предложив свого власного ліку для недужого руского орґанізму народного. З того взгляду не можемо єму признати оріґінальности і уважаємо єго лиш за тип руского політика. А всеж-таки мусимо признати, що він перевисшає навіть тих, що обібрали ся в єго партиі за протомедиків політичних, бо він має очи на все то, на що тамті сліпі. Передовсім мусимо зазначити, що автор, хоч не глубокий мислитель, а все-таки мислячий чоловік і тим іменно о цілу голову висший від своіх сторонників, не виймаючи і верховодячих людий в єго партиі. Він щирий Русин-народовець, котрий ледви чи дав би ся зловити на вудку „примирения“ з моральною і політичною гнилию, а з тою щиростию сполучає ще майже нечувану у нас сьміливість і відвагу сказати своім сторонникам до очий слова правди. Що у него слідно й крихту зарозумілости — спільної впрочім всім нашим „політикам“ — се може й не дивота, коли зважить ся, що она єсть головною прикметою бодай навіть чи не кождого Русина, що сам виховував своє „я“ і сам виробляв собі своі засади, або таки найчастійше „моделював“ іх собі після чужих взірців. Можна би длятого посудити автора навіть о невирозумілість, безвзглядність і завзятість, тим більше, що він виступає з докорами против своєі партиі в орґані тоі партиі, котроі політику уважає за крайно деморалізуючу і впрост убийчу. Але-ж з другої сторони не треба забувати, що то тип руского політика, котрий змоделював собі але не виробив засади своєі політики, що то чоловік, котрий, здаєсь, поставив собі за ціль свого приватного житя „борбу за мораль“ а дійшовши в ній до певних результатів і границь, хотів би іх ще дальше розширити і длятого не однаковим мірилом мірить різнородні величини. Однакож треба єму і то признати, що він при тім же всім ставить висше понад все загальний інтерес і видко, що у него добро народу — найвисшим законом.

І для нас добро народу найвисшим законом та лиш длятого, а не з якоісь нетерпимости погляду противного, хочемо близше розібрати політичні погляди автора і ту єго рецепту політичну, яку він ординує на всі ті недуги, які знаходить в нашім орґанізмі народнім. Самим недугам приглянемось пізнійше.

Сольон був мудрим чоловіком, то правда, але длячого ізза того розбивати собі голови? Атже і сам автор каже, що і без Сольона хоче бути чинним приклонником народовців, котрих окликом єсть „політика засад“, бо сей оклик

---

38)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЕСА.

(Дальше.)

З переловленого листу довідав ся Бен Гур неодного, що було для него дуже важним. Зміст листу показав, що родину Гурів лиш длятого арештували, щоби єі витратити і позбути ся єі; лист потверджав то, що той, хто єго писав, годив ся на уложений в сій ціли плян, що дістав часть зрабованого майна і ще мав єго в своіх руках; що єму несподіване появленє ся того — як він казав — головного злочинця було дуже не на руку, бо могло статись єму грізним, та що він готов був все зробити, що лиш би єму порадив єго товариш в Цезареі, а то длятого, щоби себе забезпечити. А тепер же дістав ся той лист в руки того, о котрого в нім головно розходило ся, та містив в собі не лиш донесенє о грозячій небезпечности, але також і признанє ся до вини.

Коли Ілдерім поіхав до міста, почав Бен Гур все то добре собі розважати. Вороги, що напосіли ся на него, були такі хитрі і мали таку силу, як рідко які на Всході; коли они єго боялн ся, то він мав ще більшу причину іх бояти ся; сам не знав, що єму тепер робити. Мав якусь причину тішити ся тим, що єго матір і сестра жиють, а про то було єму байдуже, що то був лиш здогад. Єму здавало ся, як би Бог сам хотів стануги в єго обороні, а в такім случаю віра єго наказувала єму бути спокійним.

Відтак нагадавши собі слова Ілдеріма, дивував ся дуже, звідки той довідав ся, як єму на імя. Від Маллуха вже ні, та й не від Сімонідеса, бо прецінь в інтересі того-ж було мовчати. А може то Месаля сказав? — Ні, ні! Длятого було би таке виявленє небезпечним. Надармо здогадував ся Бен Гур, але таки остаточно зміркував, що хто небудь би знав єго правдиве імя, есть єго приятелем, або покаже ся єму приятелем, коли прийде до того пора. Ще лиш трохи терпеливости, ще лиш якийсь час зачекати! Може шейх поіхав як-раз длятого, щоби розвідати ту загадку. Він би охотно був терпеливий, коли-б лиш на певно знав, що єго матір і Тирза мають таку саму надію як і він.

Щоби якось позбути ся тих всіляких гадок, пішов він у гай та ходив від пальми до пальми, ставав коло людий, що збирали дактилі і єго ними честували, заглядав за гніздами високо на деревах, або приглядав ся пчілкам, що бреніли, літаючи коло золотисто-зелених овочів. Коло озера постояв найдовше. Тут пригадали ся єму красна Єгиптиянка і Валтазар, котрого дивної історіі все ще не міг порозуміти. Відтак нагадав собі царя юдейского, котрого Валтазар з так сьвятою вірою вижидав. Аж тепер гадки єго знайшли спокій. Того, що Валтазар говорив о будучім царстві царя, він не приймав; царство душ здавало ся єму в єго саддукейских поглядах коли вже зовсім не можливе, то бодай не вірне, лиш якась мрія. Царство Юдея — то вже було для него понятнє. Таке царство вже раз було та й могло знову бути. Він представлив собі се царство на широких основах, сильнійшим і славнійшим як за Саламона, і оно відповідало зовсім єго гордости. В такім настрою вернув він назад до наметів.

Пообідавши, казав викотити собі віз, щоби єго оглянути. Став оглядати єго зі всіх боків, кожду найменшу дрібничку в нім. З вдоволенєм, котре пізнійше буде читатель міг оцінити, побачив він, що віз був зроблений на грецкий лад, і тим вже після єго погляду перевисшав римскі вози, хоч ті бували красші. Межи колесами був він ширший, низший і сильнійший. Тим лиш був менше догідний, що був тяжший; але ту недогідність вирівнувала витревалість арабских коний.

Оглянувши віз, запряг коні і виіхав на поле, де година за годиною уіздзжав четверню. Під вечер вернув назад зовсім вдоволений і веселий. Постановив собі відложити то, що мав робити против памірів Месалі, аж на час, коли скінчать ся перегони. Не хотів позбавити себе тоі приятности, щоби побідити свого противника в очах цілого Всходу. Що до перегонів стануть ще й другі, о тім майже і не думав; був певний свого, спускав ся на свою штуку і на коні, яким не було пари.

— А що Антарес, Альдебаран, правда, не-

відповідає єго особистим поглядам, опертим на моралї о людских дїлах і на простій розумовій розвазї.

Ну, сего чей годї комусь брати за зле, що він стає під оклик відповідаючий єго особистим поглядам; але о тім вже можна спорити, чи хтось, стаючи під якийсь оклик, виробив собі о нїм дїйстно добрий погляд, чи то може єму лиш так здає ся, або чи той поклик відповідає дїйстно інтересам цїлої суспільности, цїлого народу, або хоч би лиш якоїсь єго части. Лиш тому, хто дїйстно набрав правдиво доброго переконаня о якімсь оклику і хто на певних і неоспоримих даних може з можливо найбільшою імовірностию припускати або сподївати ся, що якесь дїло ведене, в імя того поклику, може принести хосен якійсь суспільности можна признати право завзивати і других під той поклик і під тим покликом вести роботу народну.

В однїй части нашої суспільности, в тій іменно, до котрої і автор себе зачисляє, пішов від якогось часу поклик „полїтика засад“. Поклик то дїйстно приманливий і не знаємо, длячого би на него хтось не хотїв годити ся, та в імя єго працювати, не то вже в тій партиї, котра той оклик зробила своїм, але й в цїлій суспільности. А прецї дивне диво: не всї народовцї годять ся на той поклик а незгода в тім напрямі дїлить їх на два табори — то одно; а друге: навіть ті, що приняли той оклик за свій, не можуть, чи не хотять нїчого в імя того оклику робити — а то іменно дало авторови причину до виступленя з своїми статями против своєї партиї. Видко, що в тім оклику, на перший погляд так приманливім, мусить бути щось такого, що не то не може людий сполучити в одну цїлість і заставити їх до спільної роботи, але ще їх і розбиває. Будемо старати ся розслїдити близше се якесь дивне з'явище.

Що то таке „полїтика засад“? — Може декому видасть ся съмішним, що ми ставимо таке питанє; дехто, що приняв той оклик за свій, готов це образити ся за таке питанє і назвати єго глупим. Ну нехай! — але ми розберемо се питанє близше.

Здавалось би, що понятя слова „полїтика“ не треба поясняти; а однакож єсть у нас богато таких людий, і то серед інтелїґенциї, котрі під сим словом розуміють все инше, лиш не то, що се слово означає. Найчастїйше люблять у нас називати полїтику — крутарством і циганьством; дехто думає, що полїтика — то виголошуванє бесїд, ставленє внесень і резолюций в парляментї, і той у них більший полїтик, хто виголошує більше бесїд, ставить більше внесень і т. д., а той лїпший, хто говорить острійше. Тимчасом полїтика то господарка народна, обнимаюча прирїжні галузи тої роботи, яка потрібна для удержаня поодиноких людий в звязи з собою, в цїлости одиницї висшого степеня, званої народом.

А що єсть засада? — І се понятє здавалось би бути для кождого з нас так ясним, як сонце, а однакож як-раз хибне понимане слова „засада“, робить у нас ту запутанину, з котрої не можемо вийти. Засада, або основа, з латиньска принцип — то початок мисленя або дїланя, початок такий, котрий сам собою єсть вже зрозумілий, для всїх однаково понятний, і не потребуючий нїяких доказів, а котрий сам служить за доказ, за правило для якогось дїланя. За далеко би нас завело, як би ми тут хотїли всесторонно вияснити понятє і значінє засад; скажемо лиш коротко, що засади можуть бути реальні, т. є. такі, котрі для чоловіка вповнї приступні, котрі він вповнї може перевести в дїло і засади ідеальні, приступні для чоловіка лиш в більшій або меншій мірі, а нїколи вповнї, і котрих він длятого не всилї нїколи перевести вповнї в дїло. Засади реальні можна би длятого назвати будуючими, а засади ідеальні піддержуючими і заохочуючими. Наконець називаємо засадою часто також силу волї поодинокого чоловіка, котра проявляє ся визначно в якімсь однім напрямі і стає ся для него правилом житя, єго засадою особистою.

Полїтика яко господарка народна, дбаюча передовсїм, що впрочім зовсїм природно, о условя фізичного житя народу, мусить опирати ся передовсїм на реальних засадах, а єї мають відтак піддержувати і засади ідеальні. То повинен мати на оцї кождий, хто бере ся до полїтики. Тимчасом у нас кидають оклик „полїтика засад“ і мішають горох з капустою. По найбільшій части, майже загально, опирають полїтику на засадах чисто ідеальних домішуючи ще до неї і засаду особисту — як то н. пр. робить і автор статий „Наша бездїльність народна“, а відтак дивують ся, коли хтось не хоче ставати під сей оклик, або коли ті, що стануть під него, не роблять нїчого реального. Засади ідеальні мають то до себе, що доводять лиш до ідеальної роботи, значить ся такої, котра переводить ся лиш словами, теоретичними спорами і сваркою, котра майже завсїгди кінчить ся особистими напастями і остаточно доводить до ворогованя і роздору. В тім ідеалїзмі лежить і головна характеристика наших полїтиків.

Зі взгляду на ту запутанину в понятях автор, як бачимо, не відбіг анї на волос від звичайних собі у нас полїтиків, і єсть хиба лиш добрим їх тоном. Він попавши в то блудне колесо не лиш хибно осуджує других — називаючи н. пр. тих, що держать ся реальної полїтики, опортунїстами — але і висказує погляди просто себе виключаючі. В однїм місци каже н. пр. що полїтику опортунїзму уважає для нашого народу крайно деморалїзуючою, ба впрост убийчою, а в другім знов доказує, що всї партиї разом, тим іменно, що рїжними йдуть дорогами, причиняли би ся до всесторонного розвитку народу. Як може партия, що держить ся крайно деморалїзуючої, ба, впрост убийчої полїтики, причиняти ся до всесторонного розвитку народу — того ми не всилї зрозуміти, і нїхто того не зрозуміє.

Якже тут дати собі раду з множеством инших подібних наших полїтиків, як переконати їх о хосенности розумної полїтики, коли навіть такий чоловік, як автор статий „Наша бездїльність народна“, котрого ми впрочім назвали мислячим чоловіком і мимо наведених хиб в єго мисленю за такого уважаємо, робить такі кольосальні похибки в своїх поглядах полїтичних? Що-ж зробити з тими, що й десятої, ба може й сотої части не передумали і не передумують того, що згаданий автор? — Роби-ж тепер з ними полїтику?

Перегляд полїтичний.

Комисия для реформи виборчої вибрала референтом лїберала пос. Ґеца 20 голосами. Діпавлї одержав 8 голосів. Подїл на округи виборчі ухвалено після проєкту правительства з тою лиш зміною, що Краків з повітами судовими Подгуже і Скавіна мають вибирати посла з пятої куриї безпосередно.

Зачувати, що цїсар Вільгельм має по великодних сьвятих загостити до Відня і возьме участь в маневрах віденьскої залоги яко угорский ґенерал кавалериї.

Декотрі італїяньскі ґазети доносять, що король Менелик заявив італїяньскому майорови

хай має ся на бачности? Не правда, Ріґель, і ти, Атаір, нехай стереже ся?

Від часу до часу заходив до коний і говорив до них, не як їх учитель, але як старший брат до своїх братів.

Коли настала ніч, сїв собі Бен Гур під входом до намету і чекав на Ілдеріма, котрого все ще не було з міста. Не чув в собі анї нїякої нетерпеливости, анї неспокою або сумнїву. Шейх на всякий случай дасть якусь звістку. Чи він був так вдоволений успіхом своїх вправ, чи осьвіжила єго так купіль по них, чи покріпила вечеря, чи то вже так з природи по кождім пригноблєню настає зміна — досить що він був веселий. Аж нараз почув він тупіт коня, а незадовго по тім станув перед ним Маллух.

— Сину Арріюса! — промовив Маллух — здоровлю тебе іменем шейха Ілдеріма, котрий просить тебе, щоби ти сїв на коня і їхав зараз до міста. Він жде на тебе.

Бен Гур не допитував ся, лиш пішов до коний. Альдебаран підійшов до него, як би хотїв єму сказати, що він би єго нїс. Він погладив єго, але пішов дальше і вибрав иншого коня, що не належав до запрягових, бо ті треба було щадити до перегонів. Незадовго потім пустили ся оба до міста і не розмавляючи по дорозї приїхали борзо.

Понизше селевкійского моста перевезли ся на поронї через ріку і прибули до міста від західної сторони. Зробили велике колесо, але Бен Гур їхав так умисно, бо мав причину бути осторожним.

Приїхали до того місця, де приставали Сімонїдесові кораблї. Понизше моста станув Маллух коло великого складу товарів.

— Ми вже на місци! — сказав він.

Бен Гур пізнав се місце.

— А де-ж шейх — спитав він.

— Ходи зі мною, я тебе заведу.

Якийсь слуга взяв від них конї і заким ще Бен Гур добре розглянув ся, опинив ся вже коло дверий дому, що стояв на більшій площи, та почув, як єго запрошували із середини: Зайди близше в імя Бога!

Глава двайцять і четверта.

Маллух лишив ся коло дверий, а Бен Гур зайшов сам один до середини. Була то та сама комната, в котрій він за першим разом застав Сімонїдеса. Нїчого в нїй не змінило ся, лиш коло крісла з поручами стояв тепер високий в хлопа вигладжений мосяжний дружок на широкім деревлянім поставци, а на нїм висїли срібні лямпи, що пускали на комнату ясне сьвітло, при котрім було добре видко передїлки стїн та пас з рядом позолочуваних куль, що відділяв стїни від стелї, та голубу склеплену стелю. Бен Гур, увійшовши і поступившись кілька кроків, станув. В комнатї були три особи, що єго виглядали: Сімонїдес, Ілдерім та Естера. Він глянув по них якось трохи заклопотаний, мов би хотїв почути від них відповідь на питанє, яке єму насувало ся. — Чого їм треба від мене? Ще більша взяла єго цїкавість, коли насунулось єму ще друге питанє: Чи они менї приятелї, чи вороги? — Наконець спочили єго очи на Естері. Коли вже по мужчинах було видко, що они єму прихильні, то в єї очах було видко щось більше, як прихильність — вираз, котрий годї собі було пояснити, а котрий мимо того — і без поясненя, — глубоко вбив ся єму в серце.

Сину Гура — молодець обернув ся до бесїдника — сину Гура — став говорити Сімонїдес поволи, але важким голосом, як коли-б хотїв тому, до котрого говорив, показати вагу своїх слів — прийми від мене мир Господа Бога отцїв наших! — Він притих, а відтак додав: Від мене і від моїх.

Він сидїв на своїм крісли. Коли було придивити ся єго повній виразу голові, єго блїдому лицю і єго сьвідомій себе особі, то забувало ся зовсїм на то, що у него кости поломані і що він калїка на руки і ноги. Єго чорні очи дивили ся в сїй хвили спокійно і лагідно зпід сивих брів. Руки зложив на груди. Єго постава і єго поздоровленє щось значили; Бен Гур зрозумів єго.

— Сімонїде — сказав він тронутий глубоко — той сьвятий мир, якого менї желаєш, приймаю і як син батькови желаю і тобі єго. Лиш одно прошу: Нехай не буде між нами нїякого непорозуміня!

Таким делїкатним способом хотїв межи велителем а підданим завести висше, сьвятїйше відношенє. — Сімонїдес опустив руки і відозвав ся до Естери: Донечко, принеси стільчик нашому велителеви!

Она принесла стільчик і цїла аж почервонїла ся споглядаючи то на Бен Гура, то на Сімонїдеса, бо і Сімонїдес і єго донька не могли зважити ся на то, де поставити стільчик і показати тим, хто тут паном. Настала прикра хвиля, а Бен Гур, зміркувавши то, взяв стільчик від Естери і поставив єго Сімонїдесови в ногах.

— Оттут сяду собі — сказав він.

Глянули по собі — оттак як би лиш блискавка перелетїла — а все-таки одно другого зрозуміло, він єї вдячність, а она єго великодушність і вибачливість. Сімонїдес на знак свого признаня склонив ся головою.

— Естеро, дитинко моя! — відозвав ся він, як коли-б єму аж лекше стало; — принеси менї тоті папери. Она здоймила їх з полички і принесла.

Сальза, що готов спільно з Італіянцями поборювати дервішів, скоро би лиш Італіянці зрекли ся провінциї Тіґре.

Аґентия Гаваса доносить з Атин, що там розійшла ся голосна чутка о маючих відбути ся заручинах сербского короля Александра з княжною Мариєю, одинокою донькою грецкого короля. Король Александер має приїхати до Атин і для него лагодять вже апартаменти в королівскій палаті. Княжна Мария має тепер 20 літ.

Новинки.

Львів дня 23 марця 1896.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала комісарями скарбу концепістів: Сим. Парожка, Леона Дзедзица і Ів. Незабитовского, а концепістами практикантів: Винк. Пеликана, Вал. Рунского і Стан. Рильского; дальше іменувала Президия ц. к. дирекциї скарбу концепіста салїнарного Єр. Барончa ґеометром для копалень соли і ад'юнкта салїнарного Конст. Слотвинского інжинером, а ад'юнкта салїнарного Винк. Грушецкого касиєром в Величці.

— **Реколлєкциї для пань і панів** відбудуть ся в сім порядку: а) для пань в церкві СС. Василиянок (ул. Зибликевича 24) в днях: 24, 25, 26, 27 і 28 с. м. кождого дня о год. 4-ій з полудня; б) для панів в семинариї духовній (ул. Коперника 36) в днях: 25, 26, 27, 28 і 29 с. м. кождого дня о год. 7 вечером. Окремих запрошень не розсилає ся. Уділяти будуть науки духовні для пань о. Филяс, а для панів о. Шептицкий.

— **В справі еміґрациї.** Gazeta Lwowska доносить: Вже депеша з Відня донесла нам під д. 13 с. м. що держава Парана в Бразилиї не приймає аж до дальшого зарядження ніяких емігрантів. Тепер одержуємо з найпевнїйшого жерела потверджене тої вісти. Після телеґрафічного справозданя ц. і к. дипльоматичного аґента в Ріо де Жанейро до Міністерства вніших справ з дня 8 с. м. держава Парана не приймає тепер аж до дальшого зарядженя дїйстно ніяких більше еміґрантів а в бараках для еміґрантів єсть там тепер около 3000 галицких еміґрантів, що ждуть по части вже більше як два місяцї серед найгірших відносин, щоби їх вислали дальше. Відставлене їх на місце кольонїзациї не може наступити перед місяцем, бо приготовленя на їх приняте в оселях не будуть скорше окінчені. Супротив тих найнекористнїйших відносин, треба остерігати охочих еміґрувати до Бразилиї, щоби не слухали намов.

— **Фальшиві гроші.** Сфальшовані банкноти 10-ґульденові проявили ся в Судовій-вишни, Мостисках, Перемишли і Самборі. Уже перехоплено звиж 20 штук таких банкнотів підроблених зовсім добре, так що селяни могли їх легко приймати за праздиві. В Самборі приарештовано якогось Соломона Барана, підозріного о фальшоване тих банкнотів в спілцї в иншими. — В Кракові знов появили ся підроблені 20-сотикові монети з олова. (Пізнати їх можна по вазї).

— **Фальшиві десятки** появили ся і у Львові. Передвчера придержано такий фальсифікат при зелїзничій касї на Підзамчу. В день можна підроблені десятки легко розпізнати по товстім друку, але вечер майже неможливо відрізнити їх від правдивих. Барва їх трохи темнїйша а червона краска, котрою видруковані числа серий і банкнотів стирає ся під вогким пальцем. В письмі суть такі похибки: по сторонї нїмецкій слово österreichisch писане лише через одно r. Підпис банку австро-угорского на фальсифікатах такий: Östereichisch-ungarischee Bank. По сторонї угорскій поміщено число серий по правій сторонї, а слово szam по лївій замість відворотно. То вже четверта підроблена десятка виловлена послїдними днями у Львові. Перед кількомо місяцями появили ся були також підроблені десятки у Львові. Тодї похибки в написах по обох сторонах банкнота були такі самі як тепер, отже здає ся, що фальсифікати мусять походити з одної роботи.

— **Сумна пригода** лучила ся в Братківцях. Тамошного писаря громадского вже кілька разів обкрадено, отже щоби мати ся на осторозї, набив револьвер і держав его в поготівли. Револьвер лежав на машинї до шитя в той спосіб, що колїсце, в котрім находить ся язичок, було заложене на гвоздику до звиваня ниток. Дитина писаря хотїла перед кількома днями здоймити револьвер і сильно за него потягнула. Револьвер випалив, а дитина упала трупом на землю.

— **Огнї.** В суботу вечером згоріла у Львові камениця при ул. Матейка. Та камениця була побудована перед двома роками і належала до найгарнїйших на згаданій улици. Шкода дуже велика, але була обезпечена.

— „**Іван бар. Капрі.** Дня 19 с. м. відбув ся величавий похорон проводира буковиньских Поляків, бар. Івана Капрі. Покійний був свого часу повітовим маршалком в Снятинї і послом до галицкого сойму. Коли-ж втратив свого одинокого сина, переселив ся до Чернівцїв і був 1892 р. вибраний послом з руского стаиовецкого повіта, однак румуньска соймова більшість уневажнила его вибір. Приречене яко посол складав покійний по руски. По уневажненю его вибору став горячим польским патріотом і тому Поляки урядили єму д. 19 с. м. величавий похорон, відчуваючи заслуги, які положив покійний для їх справи. Нам Русинам був пок. бар. Капрі симпатичний, бо відносив ся до справедливих жадань Русинів все щиро і прихильно і був би певно так поступав також в соймі, коли би его були допустили до сойму.

— **Наші еміґранти.** Надійшли вісти з Відня, що на припоручене телеґрафічне з Ґенуи 65 еміґрантів завернено і осаджено в арештах віденьских. Там они піднесли справдїшний бунт, коли довідали ся, що їх мають відшупасувати до Галичини. Аж силою замкнено їх до арештів, а з відти випшлють їх домів.

— **Землєтрясенє** навістило дня 11 с. м. місто Одесу. Найсильнїйше хитане замічено в дїльници херсоньскій. О годині 1-ій мін. 7 було оно, особливо на висших поверхах, таке сильне, що всї, котрі о тій порі спали, побудили ся. Трясене повторило ся два рази. Перший удар був дуже сильний. Всї предмети в мешканях порушали ся і шиби задрожали.

— **Бразилійский рай.** Передвчера приїхали до Кракова два галицкі еміґранти з Бразилиї і оповіли таку історию: В падолистї минувшого року продав в Сороцку, скалатского повіта, Стефан Городецкий дім і ґрунт за 1000 зр. і виїхав з жінкою і 4 дїтьми до Бразилиї. В Понтебі, звідки тодї ще перевозило бразилійске правительство еміґрантів дармо, витуманили аґенти від Городецкого 190 зр. Коли приїхав до Бразилиї мусів з родиною скитати ся по нужденних бараках, в котрих перебувають тисячі наших еміґрантів в страшній нуждї. Там умер Городецкому 7-лїтний син на жовту февру і там украдено єму також 150 зр. Вкінци діждав ся Городецкий, що его вислано до кольонїй. В дорозї на кольонії в місточку Ляп застав він множество краянів, що утїкли як раз з тих кольоній, куди его везли. Від них дізнав ся, що на кольонїях уважають наших людий за невільників і бють їх та катують, примушуючи до працї. Почувши се Городецкий не хотів іти на кольонії, хоч его били і замкнули до арешту. Єму вкінци удало ся утечи в ночи і за решту гроший вернув до краю. Каже, що як прийде до села, то насамперед піде до сповіди, аби спокутувати гріх, що не хотів вірити людям, котрі єму радили не їхати до Бразилиї. То само оповів і товариш Городецкого Павло Ярипевский, що разом був виїхав до Бразилиї, а тепер з ним вернув до краю. — Така то доля жде наших людий в тім заморскім раю; та й не всьо ми знаємо. Оповідають о тім пеклї лише щасливійші, т. є. ті, що їм удало ся утечи. А що дїє ся з тисячами инших, що там пропали і пропадають? — Хто схоче дізнати ся докладно про житє наших людий в Бразилиї, то нехай купить собі прекрасну повість дра Чайковского „Рай бразилийский", що єї небавом видасть „Просьвіта" у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 марця. Зачувати, що вибір бурмістра міста Відня має відбути ся дня 9-го цьвітня.

Рим 23 марця. Ґен. Бальдісера доносить, що переговори з Менеликом стрічають трудности. Правительство готове відкинути безусловно деякі жаданя Менелика. — Кріпость Адіґрат має провіянту на цїлий цьвітень і води подостатком.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— Добре ти сказав, сину Гура — відозвав ся Сімонїдес; — порозуміємо ся з собою. — Він розложив папери. — Сподїваючись жаданя, за котрим би я був обставав, хоч би того не хотів, виготовив я ось тут справоздане, котре все обнимає, чого потреба до якогось порозуміня. Оно обнимає як маєток, так і наші взаїмні відносини. Хочеш тепер прочитати?

Бен Гур взяв до рук подані єму папери і споглянув на Ілдеріма.

— Шейх не буде тобі на перешкодї, коли схочеш прочитати. То справоздане рахункове, а оно того рода, що потреба до него одного сьвідка. Коли дочитаєш его до кінця, то побачиш, що на нїм підписане імя Ілдеріма. Він все знає. Він твій приятель. Всїм тим, чим він був для мене, буде і для тебе. — Сказавши то, Сімонїдес поклонив ся Арабови, а той відклонив ся єму і відповів.

— Ти правду сказав!

На то відозвав ся Бен Гур:

— Що значить его дружба, я вже й сам пізнав; але я ще не мав нагоди дати єму доказ, що я єї гідний. — А віддаючи Сімонїдесови папері говорив дальше: Пізнїйше прочитаю папері докладнїйше, а поки що возьми їх назад; коли-ж тебе то не утомить, то скажи менї, що в них стоїть.

Сімонїдес взяв папери назад.

— Стань собі Естерко тут коло мене і відбирай від мене папери, щоби они не помішали ся.

Она станула собі коло него, спершись єму легенько правою рукою на плече, так, що виглядало, як би то они обоє здавали справу.

— Оттут — промовив Сімонїдес, витягнувши перший папір — показано, кілько гроший я дістав від твого батька, і то тота сума, яку я уратував від Римлян. Иншого майна годі було ратувати — лиш гроші — та й ту суму були би ті грабежники забрали, як би не наш жидівский спосіб змінковий. Тота сума складала ся з тих гроший, що були уміщені в Римі, Александриї, Дамаску, Картаґенї, Валенциї і других містах портових, та виносила сто двайцять талентів жидівскими грішми.

Він подав Естері той папір, а взяв від неї слїдуючий.

— Сумою сто двайцять тисячів талентів взяв ся я орудувати. Послухай же, кілько я заробив тими грішми.

Він відчитав відтак з поодиноких паперів счислені разом суми, котрі — по опущеню дрібних частин — так представляли ся:

Кораблями	60	талентів.
Товарами в запасї	110	„
Товарами в дорозї	75	„
Верблюдами, кіньми і т. д.	20	„
Товарами на складах	10	„
Платнї рахунки	54	„
Готівкою	224	„
Разом	553	талентів.

До сих зароблених пять сот пятьдесять і трох талентів дочисли ще первістний капітал, який я дістав від твого батька, а будеш мати шість сот сїмдесять і три талентів — свого повного, неоспоримого, правного майна, через то ти, сину Гура, найбогатшим підданим на цїлій земли.

Він взяв знову папери від Естери і звинув їх разом. Лиш один з них задержав собі, коли звиток подав Бен Гурови. Гордість, яку було по нїм видко, не була ображаюча; видко, він був гордий із сьвідомости сповненого обовязку, а також і з богатства Бен Гура, без взгляду на свою в тім заслугу.

— І нема нїчого — додав він понизивши голос, але не спускаючи очий в долину — чого би ти не міг доказати.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.